

8

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 9 listopada 1957 r.

w sprawie poruczenia niektórym wierzycielom prowadzenia egzekucji administracyjnej przez zajęcie wynagrodzenia za pracę.

Na podstawie art. 1 ust. 3 dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. z 1947 r. Nr 21, poz. 84, z 1950 r. Nr 7, poz. 78 i z 1953 r. Nr 46, poz. 225) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Porucza się wymienionym w ust. 2 wierzycielom egzekwowanie w trybie administracyjnym bezpośrednio w drodze zajęcia wynagrodzenia za pracę określonych w ust. 2 należności przypadających od osób pracujących najemnie.

2. W sposób określony w ust. 1 egzekwują:

- 1) prezydja powiatowych (miejskich) rad narodowych — wydziały (oddziały) społeczno-administracyjne — należności z tytułu grzywien, nawiązek, odszkodowań i kosztów postępowania orzeczonych przez kolegia przy prezydiach rad narodowych wszystkich stopni;
- 2) dyrekcje okręgowe kolei państwowych — należności z tytułu bezbiletowych przejazdów kolejami państwowymi;
- 3) izby wytrzeźwień — należności za usługi związane z pobytem w tych izbach;
- 4) zarządy ubezpieczeń społecznych — należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne;
- 5) inspektoraty Państwowego Zakładu Ubezpieczeń — należności z tytułu składek na obowiązkowe ubezpieczenia budynków w miastach;
- 6) urzędy pocztowo-telekomunikacyjne — należności z tytułu usług radia i telewizji;
- 7) prezydja rad narodowych — wydziały oświaty — należności z tytułu podlegających zwrotowi stypendiów i kosztów związanych ze szkoleniem na skutek niedopełnienia przez szkolonego warunków szkolenia na koszt Państwa;
- 8) jednostki budżetowe — należności z tytułu zasądzonych lub orzeczonych przez kontrolę państwową do zwrotu stypendiów bezpodstawnie wypłaconych przez pracowników tych jednostek.

§ 2. 1. Przed wdrożeniem egzekucji przez zajęcie wynagrodzenia za pracę wierzyciele, o których mowa w § 1, są obowiązani:

- 1) wystosować do dłużnika wezwanie do zapłaty w terminie określonym w tym wezwaniu;
- 2) po bezskutecznym upływie terminu płatności wystosować do dłużnika upomnienie w sposób przewidziany przepisami o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych. W upomnieniu należy zaznaczyć, że niewpłacenie należności w ciągu tygodnia od dnia doręczenia upomnienia spowoduje zajęcie wynagrodzenia za pracę dłużnika — bezpośrednio przez wierzyciela. Gdy upomnienie dotyczy należności wymienionych w § 1 ust. 2 pkt 3, 6, 7 i 8 należy zamieścić w nim także pouczenie, że dłużnik może w ciągu 14 dni od upływu terminu określonego w upomnieniu wnieść do sądu pozew o ustalenie, że należność w całości lub w części nie istnieje. Zajęcie wynagrodzenia za pracę następuje w odniesieniu do tych należności dopiero w razie niewniesienia pozwu w przepisany termin lub cofnięcia wniesionego pozwu albo w razie oddalenia powództwa. Gdy upomnienie do-

tyczy innych należności, wymienionych w § 1 ust. 2, należy zamieścić w nim pouczenie, że dłużnik może się odwołać w ciągu tygodnia od daty otrzymania upomnienia do jednostki nadrzędnej wierzyciela i — wskazać tę jednostkę.

2. Koszty procesu zasądzone przez sąd od dłużnika w postępowaniu wszczętym w trybie ust. 1 pkt 2 podlegają egzekucji w sposób określony w § 1.

§ 3. 1. Po spełnieniu warunków, o których mowa w § 2, i po bezskutecznym upływie określonych tymi przepisami terminów wierzyciel kieruje wprost do właściwego zakładu pracy pismo odpowiadające przepisom o zajęciu wierzyciela, a dotyczące zajęcia wynagrodzenia za pracę i zlecające dokonywanie potrąceń stosownie do obowiązujących przepisów aż do czasu całkowitego pokrycia należności. Do tego pisma wierzyciel dołącza decyzję, orzeczenie, postanowienie, zarządzenie, nakaz płatniczy, wykaz zajętości lub inny tego rodzaju dokument stwierdzający, że wymieniona w tym dokumencie kwota należy się od dłużnika i że dokument ten jest tytułem wykonawczym w rozumieniu przepisów o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych. Odpis tego tytułu wykonawczego i pisma o zajęciu wynagrodzenia za pracę doręcza się jednocześnie dłużnikowi, powiadamiając go zarazem o wysokości kosztów egzekucyjnych.

2. Zażalenie na naruszenie przez wierzyciela przepisów o postępowaniu egzekucyjnym może być wniesione do wydziału finansowego prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa). Decyzja wydziału finansowego jest ostateczna. Wniesienie zażalenia nie wstrzymuje egzekucji.

§ 4. Jeżeli należność nie zostanie ściągnięta w drodze egzekucji z wynagrodzenia za pracę, wierzyciel kieruje wnioskiem egzekucyjnym do właściwego organu finansowego z zaznaczeniem, że egzekucja przez zajęcie wynagrodzenia za pracę okazała się bezskuteczna i że wobec tego należy skierować egzekucję do majątku ruchomego dłużnika.

§ 5. W przypadku zbiegu egzekucji należności określonych w § 1 zakład pracy zaspokaja w drodze potrąceń z wynagrodzenia za pracę najpierw należności z tytułu grzywien, nawiązek, odszkodowań i kosztów postępowania (§ 1 ust. 2 pkt 1), następnie uprzywilejowane należności z tytułu ubezpieczeń (§ 1 ust. 2 pkt 4 i 5), a wreszcie inne należności w kolejności wpływu decyzji o zajęciu wynagrodzenia za pracę. W przypadku jednak zbiegu egzekucji prowadzonej w trybie niniejszego rozporządzenia z egzekucją prowadzoną przez organ finansowy w celu wyegzekwowania zobowiązań podatkowych — całość postępowania egzekucyjnego przejmie organ finansowy, który dokonuje również podziału sumy uzyskanej z egzekucji zgodnie z obowiązującymi w tym względzie przepisami.

§ 6. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Finansów i właściwym ministrom.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyliński